

Com a bon dandi que és, Eduardo Zaplana sempre va pensar que havia de passar a la història com el Robert Redford o el Paul Newman de la política valenciana. Ben al contrari, Zaplana cada cop evoca més la figura de Freddy Krueger, el personatge maligne de ficció que mai no mor, que sempre ressuscita. Els seus companys de partit el temen de valent i són plenament conscients que tornarà a reviscolar per a generar-los nous maldecaps. La manera com ho farà és tot un enigma, però aquesta pel·lícula de terror sembla no que no té final.

De fet, a Zaplana, ja l'han donat per mort diverses vegades. La primera, el juliol del 2002, en dimitir com a president valencià per a ser ministre. La segona, l'abril del 2004, quan Mariano Rajoy va obligar-lo a abandonar la presidència del PPCV en favor de Francisco Camps, amb qui s'havia enemistat de seguida de nomenar-lo hereu. La tercera mort de Zaplana va ser l'abril de quatre anys més tard, el del 2008, en què va renunciar al seu escó al Congrés per a marxar a treballar a la companyia Telefónica amb un sou de futbolista estrella.

Allunyat del País Valencià i de la política, les resurreccions posteriors de Zaplana va encarnar-les José Joaquín Ripoll, president de la Diputació d'Alacant del 2003 al 2011 i ex-vice-president seu al govern valencià, un home de la seua confiança més estricta. El seu terratinent. Però el juliol del 2010, mentre exhibia múscul a un Camps imputat –controlava el partit al sud del país, malgrat els intents reiterats del campisme per a sotmetre'l–, Ripoll fou detingut i poliencausat pel *cas Brugal*. Amb tot, va continuar al capdavant de la corporació provincial fins a les eleccions del 2011, quan el seu partit va forçar-lo a dir adéu amb un premi sucós: la presidència del port d'Alacant. Va retenir la presidència del partit alguns mesos més, fins el novembre del 2011.

Ara que per fi semblava que el fantasma del zaplanisme i del ripollisme vegetava al bagul de la història, resulta que les diverses escissions que s'han succeït al llarg del temps proven d'estrènyer lligams i de convertir-se en una alternativa seriosa al PPCV. Els petits monstres que han nascut a la darrera dècada saben prou bé que conjuntament poden ser encara més perillosos. No es tracta només

Fills d'un déu menor

Domingo Soler –esquerra– i José Joaquín Ripoll –dreta– quan el primer era vice-president de la Diputació d'Alacant, que comandava el segon.

La unió de vuit partits independents al Baix Segura, la majoria dels quals són escissions del PPCV, pot estendre's per unes altres comarques i alterar el color de la Diputació d'Alacant a partir del 2015. La mort i resurrecció del zaplanisme amenaça novament els populars.

Ripoll amb Gema Amor –esquerra– i Jorge Sedano –dreta– quan tots dos eren referents del zaplanisme dins del PPCV. Ara van pel seu compte i poden posar fi a l'hegemonia dels populars a la diputació.

de penetrar a l'àmbit municipal, doncs; ara també volen incidir en l'àmbit següent de poder, la diputació i, per què no, a llarg termini fins i tot poden fer-se un lloc a les Corts valencianes.

L'exemple del Baix Segura. El 9 de juliol es va presentar a Torrevella una agrupació comarcal de partits independents, la majoria dels quals escissions del PPCV, amb l'objectiu indissimulat d'aconseguir representació a la Diputació d'Alacant que isca de les urnes el 24 de maig del 2015.

Hi oficiava com a amfitrió Domingo Soler Torregrosa, vice-president de la corporació provincial amb Ripoll que va tocar el dos per les diferències que mantenia amb Pedro Ángel Hernández Mateo, l'alcalde campista de Torrevella del 1988 al 2011 que recentment ha estat condemnat a tres anys de presó per un cas de corrupció. El zaplanista Soler mai no va pair que Mateo es declarara favorable a Camps ni que escollira com a relleu seu el jove Eduardo Dolón, i considerant-se bandejat, poc abans dels comicis locals del 2011 va demanar la baixa al PPCV i va presentar la seua formació, APTCe, les sigles d'Alternativa Popular de Torrevella amb un afegit (Ce) sense cap altre significat que arrodonir fonèticament el nom castellà del partit. Amb un trimestre de vida, Soler i els seus van reunir el 14,3% dels vots i quatre regidors. Els socialistes, segona força al consistori, amb prou feines si van arribar al 18%.

A més d'APTce, formen part d'aquesta agrupació comarcal de partits –encara sense nom, tot i que ja tenen clar que concorreran sota una mateixa marca el 2015– el Partit Democràtic de Rojals, Benijòfar Independent, el Centre Liberal de Granja de Rocamora, el Grup de Renovació de Dolores, la Unió Popular Liberal i Centrista de Bigastre, l'Agrupació Popular de Sant Fulgenci i la Coalició Valenciana d'Albatera. Quant a Dolores i Benijòfar, els populars *independentzats* donen suport a alcaldes socialistes. Únicament són presents a vuit dels 27 municipis del Baix Segura, però el 2011 tots aquests partits van sumar prop de 20.000 vots, cosa que els convertiria en la tercera força comarcal.

El fet que la distribució d'escons provincials s'estructure a través de partits judicials els posa més a l'abast el seu somni d'accedir a la diputació. Amb un únic diputat podrien comprometre el futur dels populars al capdavant de la institució. Per bé que són la força hegemònica al sud, l'erosió electoral que pateixen fa intuir un resultat molt ajustat el 2015... Encara més si hi fan pinya més formacions independents; per exemple, l'oriolà Centre Liberal Renovador (CLR), que dos anys enrere ja va descavalcar els conservadors d'un ajuntament on manaven de feia un quart de segle.

I cap al nord? Les complicacions del PPCV no es limiten al Baix Segura, però. Ni de bon tros. A les escissions

en llocs com Elx, Benidorm, la Vila Joiosa, Dénia i Calp, se n'hi ha sumat una altra de ben significativa, Alcoi, on l'ex-alcalde zaplanista Jorge Sedano i els seus fidels Rafael Sanus i Mario Santacreu promouen, des del grup mixt, una candidatura per al 2015. Destituït com a portaveu municipal per la majoria campista del grup popular, Sedano era un dels pesos pesants de Ripoll.

Un altre referent indiscutible del zaplanisme, la benidormera Gema Amor, ja ha fet tastar als seus ex-companys el gust de la revenja. En ser apartada del Consell i de les Corts per Camps, va retornar a la seua ciutat, de què volia ser alcaldessa. Com que la direcció autonòmica també li va negar aquesta opció, ella va fer via i en pocs dies va presentar-se per un partit nou, el Centre Democràtic Liberal (CDL), que va obtenir tres regidors clau: els que desfeien l'empat a 11 de socialistes i populars. En votar-se a si mateixa i ser el PSPV la força més votada, va deixar que governara, i més tard hi ha arribat a un acord de govern pel qual l'han investit vice-alcalde. Amor, una bona estratega, rumia la manera de fer encara més mal al PPCV. Una aliança supramunicipal de tots els repressaliats, com al Baix Segura, pot ser la millor fórmula. Fills d'un déu menor, ara els zaplanistes de les comarques alacantines ressurgeixen com una unió d'independents i liberals. Tot un homeatge al seu pare espiritual.

Víctor Maceda